

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Apostladagen

”Sänd mig”

Jeremia 1:4-10

Rom 16:1-7

Mark 3:7-19

Ps: 53, 656, 62, 72, 6

Det finns en populär bok som heter ”Omgiven av idioter” med underrubriken ”Hur man förstår dem som inte går att förstå”. Den handlar om hur olika vi människor är, framförallt på hur vi är på att kommunicerar med varandra. Vi uttrycker oss på olika sätt och med olika temperament. Vissa är otåligen och vill att saker ska hända snabbt, andra är tålmodiga och vill vända på varje sten innan man fattar beslut. Vissa tar stor plats i rummet, andra håller sig i bakgrunden. Och en av bokens poänger är att olikheterna är berikande, om man bara lär sig att hantera dem och förstå varandra.

I ett dråpligt avsnitt i slutet av boken görs ett experiment där personer av samma sort sätts samman i grupper för att genomföra ett projekt. Alltså; alla ledartyper i en grupp, alla blyga i en, alla som vill ta plats i en etc. Ni förstår själva, det gick inte så bra. Och när man anställer folk nuförtiden blir det allt vanligare att man använder sig av ett personlighetstest, med syftet att få ett arbetslag där alla passar in i varandra.

Nu står Jesus i begrepp att sätta samman ett lag. Han har många lärjungar och bland dem väljer han ut tolv, som ska bli hans apostlar, hans sändebud, grundpelarna i hans kyrka. Han börjar med *Simon Petrus*, den mest kända, den blivande ledaren i apostlakretsen. Petrus som betyder klippan, ett namn som han fick från Jesus själv. Ändå vet vi ju att han långt ifrån var någon klippa. Han förivrade sig ofta, lovade stort men svek när det verkligen gällde. Men på pingstdagen var det han som klev fram om den naturlige ledaren. När Jesus gav honom namnet klippan var de för att han visste vad han skulle *bli*, inte vad han var just då.

Därefter nämns bröderna *Jakob* och *Johannes*, de som fick tillnamnet åskans söner. Kanske fick de det namnet när de ville kalla ner eld från himlen över en by som inte ville ta emot Jesus och lärjungarna. Det var också de som frågade efter hedersplasterna till höger och vänster om Jesus i den kommande regeringen som de hoppades få sitta med i. Jag tror inte att de här bröderna alltid var så trevliga, det står att de andra lärjungarna blev förargade på dem. De hade höga ambitioner och verkade inte dra sig för något för att nå sina positioner.

Dessa tre, Petrus, Jakob och Johannes räknas upp först och det var ju de tre som fick följa med Jesus vid särskilda tillfällen. Sen räknas de andra apostlarna upp, flera av dem har en mycket tillbakadragna roll i evangelierna. *Andreas* och *Filippos* är de som för andra till Jesus. Andreas introducerar sin bror Petrus för Jesus och kommer med pojken med de fem bröden och två fiskarna till honom. Filippos för Natanael och några greker som han kände till Jesus. *Tomas* känner vi som tvivlaren, skeptikern, den som ville ha bevis för att tro. *Matteus*, tullindrivaren som samarbetade med romarna, skulle tillsammans med *Johannes* skriva var

sitt evangelium men *Bartolomaios* och den andre *Jakob* har inte fått en enda replik. Och så har vi *Judas Iskariot*. Namnet som kan betyda att han tillhörde en rebellgrupp, sikarierna, knivmännen som i lönnod överföll och dödade romerska soldater. Vi vet alla hur tragiskt hans tid som apostel slutade.

Jag tror inte Jesus kände till så mycket om personlighetstester men han hade absolut förstått mångfaldens betydelse för att få ett optimalt gäng. Bland dessa tolv hittar vi starka ledartyper, eftertänksamma och tillbakadragna typer, hetlevrade och fromma, vi hittar enkla fiskare och lärda män, tålmodiga och otåligen. Motiven för att vandra med Jesus skiftade också. Vissa ville lära känna honom personligen och förde ivrigt andra till honom. Någon var mer intresserad av att störta romarna, och några ville ha makt och inflytande.

Det är ungefär som om någon idag hade plockat samman ett gäng bestående av enkla arbetare, ett par professorer, någon general som var van att peka med hela handen, några fromma bibelskoleelever, och en ilsken typ som ägnade sig åt våldsamma demonstrationer och kasta sten på poliser.

Som vi alla förstår skulle det bli konflikter och det förekom ofta konflikter mellan lärjungarna. Ändå lärde de sig att kommunicera och förstå varandra. Deras olikheter var kompletterande och när det på pingstdagen var dags, när de fick kliva fram och ta på sig den uppgiften som Jesus drillat dem för i tre år var de världens mest sammansvetsade gäng.

Dessa tolv är kyrkans rötter, våra rötter. Som kyrka tror vi som apostlarna. Den tro som vi snart ska bekänna är den *apostoliska* trosbekännelsen, det vill säga de äldsta formuleringarna härstammar från apostlarna själva. Den förenar oss som kyrka över hela världen.

En människa utan minne skulle vara mycket vilsen och inte veta vart den ska gå. På samma sätt är det med en kyrka utan minne. Vi behöver bevara vårt apostoliska minne och vår apostoliska tro för att veta vilka vi är och vart vi är på väg.

Idag på Apostladagen är ju färgen röd. Det är inte så många dagar under kyrkoåret som den är röd, det är på pingstdagen samt Annandag jul, martyrernas dag. Ja, den röda färgen symboliserar inte bara Andens eld utan också martyrernas blod. Och båda de symbolerna passar in på apostlarna. Utan Anden skulle de inte vara någonting, det var Anden som ledde dem efter pingstdagen när kyrkans bildades.

Men vi vet ju hur det gick med apostlarna: nästa alla blev martyrer. Petrus och Andreas blev korsfästa, den ene upp och ner, dessutom. Jakob blev halshuggen, Bartolomeus blev flådd levande och så vidare.

Men de vågade gå i döden för sin tro eftersom de visste att de hade en tro som håller i liv och död. De var inte rädda för döden eftersom de visste att Jesus som en gång kallat och sänt dem, de visste att han var Herre över både liv och död.

Denna tro, den apostoliska tron har förts vidare till oss genom kyrkans alla generationer. Den håller fortfarande att leva och dö på. Låt oss nu stå upp och bekänna denna tro.